

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEYDAN SAATLERİ

AZIN NESİN

1

İnsanın başına belaların üst üste geldiği loğrudur. İşsizdim, parasızdım, aşıkım, hastaydım aleyhime de iki dava açılmıştı. Bir belâ piyangosu çekilse, bütün büyük ikramiyenin bunlardan daha büyük olacağını sanmıyorum.

Dünya yüzünde hastalıkların en ağır, en beteri, insanın başına hangi hastalık gelmişse odur. Benim eneroitlerim vardı. Bu eneroiti de kanserden, veremden daha ağır bir hastalık sanıyordum.

Hakkımda açılan davaya gelince dava konusu sizi ilgilendirmez, yalnız savcının yirmi iki yıla mahkûm olmamı istediğini söylersem nasıl bir adli belâyaya çarpılmış olduğumu anlarsınız. İşsizlik belâsına gelince, onu da anlatayım. Bir yerde yüz lira haftalıkla çalışıyordum. Patron, -İşler kötü gidiyor, haftalığını elli liraya indiriyorum, demişti.

İkinci hafta, -İşler daha kötü, haftalığını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi -

BEN BEDAVAYA DA ÇALIŞIRIM, CANINI ÜZME...

2

yirmi beş liraya indirdim, dedi. Aradan bir ay geçmişti.

-Haftalığımı on liraya indirmek zorundayım, dedi.

Bakalım, patron haftalığımı kaç liraya kadar indirebilecek, diye merakla bekliyordum. En sonunda patron,

-Sana hiç haftalık veremeyeceğim, dedi.

-Zararı yok patron, ben bedava da çalışırım, dedim.

O zaman patron, -Bedava çalışacak kadar ena-

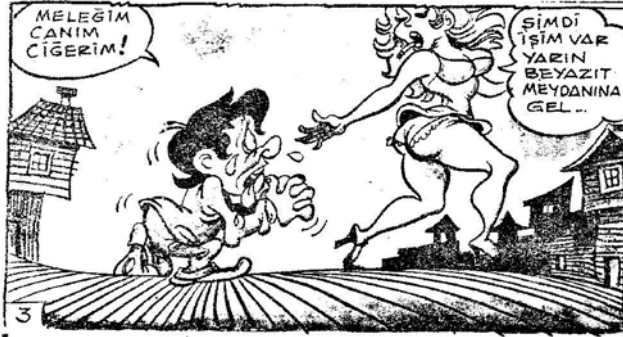
yi bir adamdan bana hayır gelmez, diye beni kovdu.

Benim yerime de yüz elli lira haftalıkla başka birini aldı. Bana verdiği bonserviste, "Bedava çalışmaya da razıdır" diye yazdı. Bana hiç bir yerde iş bulamadım.

Başımdaki parasızlık belâsını size şu kadarla anlatayım, yeter: İki gündür ağızma lokma atmamıştım.

Ama aşk belâsı bunların hepsinden baskındı. Sevgilim on se-

https://rantey.org

kızinde bir kızdı. İstanbul'da, diyebilirim ki, benden başka ne kadar erkek varsa, hepsiyle kırırtıyordu. Yalnız bana yüz vermiyordu. Yazdığım mektupların hiç birine cevap vermemiştir.

Ben ne emeroitimi, ne savcı -nın yirmi iki yıl hapsimi istemesini, ne işsizliğimi, ne de açlık -tan bağırsaklarımın guruldamasını düşünüyordum. Göntül belası hepsinden baskın çıkmıştı.

Bu kızın yüzünden kendimi, öldürmeye karar verdim. Yolumu

kesecek, son bir kere daha aşkımlı ilan edecektim. Yine her zamanki gibi,

-Ben senin bildiğin kızlardan değilim, derse, o zaman ben de ona, onun bildiği erkeklerden, olmadığımı anlatacaktım. Yani, onu kırk yerinden bıçaklayıp öldürmeyecektim, ama sonra kendi canıma kıyacaktım.

Kızın yolunu bekledim. Onu uzaklardan görtünce yanına sokulup,

-Meleğim, diye başladım.. Kız, beni çok söyledim.

-Yarın Beyazıt tramvay durağında buluşalım, dedi.

Heyecandan kalbim duracaktı.

-Ah, ah... ah... diye inledim.

Sonra iki elimi kalbimin üstüne bastırıp,

-Oh, oh... Oh... Kalbim bu kadar heyecana dayanamıyor, yarın kaçta buluşalım? diye sordum

Sevgilim,

-Tam onda Beyazıt tramvay durağında, dedi, çekip gitti.

Arkasından,

-Saat onda, saat onda... diye

bir zaman mırıldandım. Tam o sırada birisi,

-Ne inleyip duruyorsun? dedi.

Bunu soran eski bir arkadaşım.

-Ah kardeşim, emeroitlerimden çok muztarıfım, dedim...

Kartımı uzattı.

-Yarın bana gel, sana bir ilaç vereyim. Hiç şeyin kalmaz, dedi

-Kaçta geleyim? diye sordum onda gelemem. Çok önemli bir işim var.

-On birde gel... dedi.

-On ikide gel.Öğle yemeğini de birlikte yeriz,dedi.

Dünya yüzünde yalnız belâlar üst üste gelmez,mutluluklar da böyle üst üste gelir işte.Kız bana uğur getirmişti.İçimden şu alanın ortasına çıkıp,

-Ey aşk,sen nelere kaadırırın diye bağırarak geliyordu.

Bir tanıdık,

-Merhaba,dedi.

-Merhaba,dedim.

-Paran yok galiba..dedi.

-Nerden bildin?

-Kendi kendine konuştuğundan belli...

-Yok...

-Yarın bana gel,sana beş yüz lira borç vereyim.Paran olduğu zaman ödersin.

-Onda gelemem,on birde gelemem,on ikide de gelemem.

-İkide gel...

Bütün bunlar yarım saatin içinde oluyordu.Keyfimden nerdeyse şıkır şıkır oynayacaktım.

-Ooo..diye birisi boynuma sarıldı.

Kaç yıldır görüşmediğim bir çocukluk arkadaşımды.O da bişey söylemeden,

-Sen mutlaka bir avukatsın dedim.

-Nerden bildin?

-Çünkü bütün işlerim yolunda gidiyor.Her şeyim tamam oldu,yalnız bir avukata ihtiyacım vardı.O da sen olmalısın.

-Evet,avukatım..Bir davan mı vardı?

-Evet...

-Sen beni hatırlamadın ama

ben seni unutmadım.. Zamanında senin bana büyük iyiliğin dokunmuştu.Yarın yazıhaneme gel,davayı alayım.Para mara katıy-yen istemez.

-Onda işim var,on birde sözüm var,on ikide birisiyle buluşacağım.İkide de bir yere gideceğim.

-Üçte gel...

Başımdaki bütün belâları,dertleri unuttum.O sevinçle sabahı nasıl ettiğimi bilmiyorum..Gün ışıır ışımaz yataktan kalk-

tım. Otobüse, tramvaya binecek yol param olmadığı için, Beyazıt tramvay durağına kadar yayangı-decektim. Evim, daha doğrusu kaldığım ev Levent'teydi. Benim kafadan hesabıma göre, sevgili-le buluşma zamanımıza daha iki, üç saat olacaktı. Zamanı daha iyi anlayabilmek için, Levent otobüs durağındaki saata baktım. Yanlış mı görüyorum diye bir daha baktım. Gözlerimi oğuşturup bir daha, bir daha baktım. Aman Allahım... Saat ona çeyrek var. Oto-

büse, otomobile binsem, kuş olup uçsam on beş dakikada yetişemem. Bir koşu tutturdum. Hem koşuyordum, hem de düşünüyordum. Sen kızın ardında ild yılkoş, tam gönlü olsun, randevuya geç kal... Arkamdan kurşun atsalар yetişmez, öyle koşuyordum. Demek ben sa'ahleyin uyuya kalmışım. Yahu, erken de çıktım evden. Ölümden giden otomobilleri teker teker ekiyordum. Kronometre tutsalardı, bir koşu rekoru kırdığımı anlarlardı. Tabanları

yağlamışım ki, Azrail' ardımdan, yetişemez. Bu hızla Mecidiyekö - yü'ne kadar geldim. Oradaki meydan saatına baktım... Aaaa... saat on iki... Bu ne iş? Aklım, başımdan gidecek, yahu, Levent'ten buraya kaplumbağa olsa bir saatte gelir. Ben ha babam koştum koştum da, iki saat bir çeyrekte ni buraya geldim? Kendimi yere attım, başımı kaldırım taşlarına vuruyorum. Hırsımdan, asfaltı dişliyorum. İnsaniyet ve merhamet sahibi yurttaşlar başı-

ma toplandılar.

-Ne var, ne oluyor? diye sordular.

İki gözüm iki çeşme.

-Daha ne olacaktı, dedim, baksanıza on iki olmuş. Benim saat onda bir işim vardı.

Bir adam,

-Ne on ikisi? dedi, meydan saati durmuş, dün gecenin on ikisini gösteriyor o.

-Aman saat kaç?

-Olsun olsun da sekiz olsun. Saatine bakan biri,

-Evet, sekizi beş geçiyor ... dedi.

Keyfimden, yorgunluktan oraya çöküverdim. Nasıl olsa ona kadar sevgiliye yetişirdim. Koşmaktan sucuk gibi terlemiştim... Üzerinize afiyet, emeroitim de azmış. Hele aklıktan bitmişim.. Yarı baygın, bir zaman yattım... Aşkın verdiği kuvvetle az sonra yola koyuldum. Ama adım atacak hatun yoktu. Sürüklenir gibi Şişli'ye kadar geldim. Şişli'deki meydan saati ona yirmi vardı. Yel ol-

dum, yel... Emeroitimi de, açlığımı da, yorgunluğumu da unuttum. Öyle koşuyordum ki, çarptığım devriliyor, devirdiğim yere uzanıyordu. Öntüme kalabalık çıkarsa insanların tepelerine basıp öbür yana atlıyordum. Bir motosikletli adamın üstünden birdirbir oynar gibi atlayıp geçtim. Artık bu engelli koşuydu. Ve ben mutlaka o sırada bir rekor kırıyordum ama bundankimsenin haberi yoktu.

O hızla Harbiye'yi buldum ...

Benim şöyle bir hesabıma göre üç dört dakika ancak geçmiş olmalıydı. Harbiye'deki meydan saatine baktım, yedi buçuk... Yoksa ben şaşkınlıkla koşuyorum diye geri geri mi gidiyorum? Dün - ya tersine mi dönüyor? Saat durmuş mu diye baktım. Hayır, işliyor. Yelkovan tıkır tıkır atıyor. Sarhoş gibi saat direğine tutundum, sonra oracığa çöküverdim. Bitmişim. Gözüm kararıyor, midem bulanıyordu.

Kendimi kaybetmişim. Ayıl-

dığım zaman ilk işim saate bakmak oldu, sekizi üç geçiyor. Demek yarım saat baygın kalmışım. Kendimi bir çuval kemik gibi zorla ayağa kaldırdım. Sevgiliyle buluşmak için iki saat zamanım vardı. Ağır ağır yürütmeye başladım. Başım dönüyor, emeroitle - rim, sızlıyor, bağırsakların gurulduyordu. Ama az sonra bunların hiç biri kalmayacaktı. Saat onda sevgiliyle buluşacaktım. On birde emeroitlerime ilaç alacaktım. On ikide arkadaşım yemek

ısmarlayacak, hem de bana iş bulacaktı. İfade de birisi para verecekti. Üste bedava avukat tutacaktım. Bütün belâlar dan kurtuluyordum.

Taksim'e gelmiştim. Bir de meydan saatine bakayım, on değil mi? Kılı kilına on. Gözlerimi kapamamla uçmam bir oldu. Hem uçuyordum, hem de içimden, "Ah sevgilim birkaç dakika geç gelse diyordum. Kadınlar randevularını hep geç gelirler. On dakika geç gelse yeter. Kadınlar, erkeği bek-

letmekten zevk alırlar. Ah... bir geç gelse...

Ayaklarım yerde değil, insanların o muzlarında, başlarındaydı. Tam öntümde bir otomobil duruş da yolu tıkayınca, arabanın bir kapısından girip, öbür kapısından, çıktım. Herkes şaşıtı. Kim dinler. Arkamdan söyleniyorlar.

-Koşucu galiba.. Sokak koşusu var.

-Koşucu olsa don gömlek olur

-Öyleyse işportacı, belediye memurundan kaçıyor dur.

Gözümde biçimler, renkler bir yanıp bir söntüyor. İki kere, düştüm. Vakit kaybetmemek için takla atıp, iki metre ileri fırladım. Kendimi en sonunda Karaköy meydanına attım. Hemen meydan saatine baktım. Saat, altı buçuk.. Tamaaam... İşte saatin doğrusu bu... Ben biliyorum. Gün ışıır ışımaz sokağa çıktım. Olsun olsun da ancak yedi olsun. Daha önümde üç buçuk saatlik zamanım olduğu için sevindim. Çünkü karşısına bu kılıkla çıkarsam

kız benden korkardı. Biraz kendimi toparlayabilecek zamanım, vardı.

Deniz havası alıp da kendime gel, yim diye Köprü'nün Kadıköy iskelesine geldim. Dubanın üstüne uzandım. Biraz daha koşsaymışım, bütün vücudum terden su olacak eriyip gidecekmişim. İşte öyle terlemişim. Belki üç, belki beş kilo kaybetmişim. Kafamdan o günkü şansımı geçirirken, başımı kaldırdım. Bir de iskele saatini görmeyeyim mi? Ona

Ona „on var.

Daha beni tutmayın! Allahnı seven beni tutnasın! Tepkili uçak benim yanımda kaç para eder.. Köprü üstünde bütün gidiş geliş durdu. Arkamdan düdükler öttüyor, ama kim dinler kardeşim. Polisler fır fır düdükler öttürüp, koşuyorlar. Polisler değil, tabancaların kurşunu arkamdan yetişmez. Bir solukta Eminönü meydanına, geldim ki, meydan saati iki buçuk. Hırsımdan oraya yıkıldım. Sara nöbeti geçirir gibi tırtır titri-

yorum. Kızı kaçırdım, haydi neyse... Emeroit ilacını da kaçırdım. Emeroit ilacı neyse, yemeği de, işi de kaçırdım. Hadı onlar neyse, para verecek arkadaşı da kaçırdım. Şimdi bitek umut, avukata kalıyordu. Hiç olmazsa onu kaçırmayayım diye, ölü gibi yürümeye başladım. Artık Sırkeci'ye nasıl geldiğimi bilmiyorum.. İstasyonun saatine baktım, dokuz gösteriyor. İçime serin sular serpildi. Bütün yorgunluğumu unuttum. Şu aşkın etkisine bakın

siz... Vurdum ordan yokuşa.. Fosur fosur soluyorum...

Bir tamdikla karşılaştık.

-Nedir bu halin? dedi.

Sevgili me gidemediğim için ağlamaklı olmuştum.

-Sorma başıma gelenleri. dedim ama, yine de sormuş gibi hepsini anlattım.

Beni dinledikten sonra,

-Peki ama kardeşim, senin tü-

-Neden?

Saatine baktı,

-Kızla buluşmana yarım saat var da ondan.. Saat dokuz buçuk. Daha yarım saatin var.

Bir derin oooh çektim. Ağır ezgi, fıstıklı makam yürümeye, başladım. Buluşma yerine kadar hiç olmazsa kendime çekti düzen verecektim. Beyazıt'a yaklaştıkça, açlığım, yorgunluğum, emeroif sızılarım geçti de, heyecandan kalbim küt küt atmaya başladı.

Beyazıt tramvay durağına, geldim. Duraktaki saat daha sekizi yirmi geçiyor. Üniversite kapı-

şım sağındaki saat, ona on sekiz var, solundaki saat dokuz buçuk.

Durağa gidip beklemeye başladım. Sevgiliime bana şans getirdiğini, hem iş, hem para, hem de emeroitime ilaç bulduğumu, artık evlenebileceğimizi söyleyecektim. Randevuda kız bekleyen her delikanlı gibi bir saat kadar ıslık çaldım, bir saat kadar da zincir sallayarak dalga geçtim. Neden sonra aklım başıma geldi. Meydan saatine baktım, dokuza yirmi var... Dalga geçerken demek in-

şana, çok vakit geçmiş gibi geliyor.. Yeniden zincir sallamaya, ıslık öttürmeye, dalga geçmeye başladım. Meydan saatına baktım, yedi... Bu saat geri geri mi işliyor, yoksa akşamın yedisini mi oldu? Üniversite kapısındaki iki saate baktım, biri üç buçuk, biri dokuz... Çık çıkabilirsen işin içinden.. Birisine yaklaştım...

-Affedersiniz saatınız kaç ? dedim.

Adamın da en tersine çatmı-sız.

-Kör müstün, dedi, şurda bir bankanın meydan saati var, şurda kocaman durak saati var, şurda iki kapı saati var...

Zincir sallamaya, ıslık öttürmeye, kendi kendime konuşmaya başladım. Hava kararıyor. Saat da ona çeyrek var. Her halde güneş tutuluyor. Durağın arkasındaki parkın duvarına oturdum. On-dan sonrasını pek bilemiyorum.. Gerine gerine uyandım. Fırlamamla saata koşmam bir oldu. Bir de saata baktım ki on iki...

Sevgiliimi kaçırmıştım. Hiç

olmazsa yemeği kaçırmayayım, Eminönü'ne geldim. Ordaki meydan saatına baktım, sekize çeyrek var.. Bu hangi sekize çeyrek? Sabahın değil, akşamın değil, diye on ikide beni çağıran arkasına gittim. Yazıhanesinin bulunduğu hanın kapısı durar.

-Neye han kapalı? dedim..

-Pazar günleri han kapalıdır, dediler.

Benim cumartesi günü sevgiliimle randevum olduğuna göre, demek gece parkta uyumuşum.

-SON-